

Questioning the Concept of Structure in Sider's Metametaphysics

Mehdi Mohseni¹  | Hosein Valeh² 

¹ Corresponding Author: Department of Philosophy, Faculty of Letters and Human Sciences, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran. Email: m.mohseni@sbu.ac.ir

² Department of Philosophy, Faculty of Letters and Human Sciences, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran. Email: h.valeh@sbu.ac.ir

Article Info

Article type:
Research Article

Article history:
Received: 21 September 2025
Accepted: 6 September 2025
Published: 21 September 2025

Keywords:
metametaphysics, realism,
structure, ideology, Sider

ABSTRACT

A growing body of recent metaphysical literature is concerned with the question of what metaphysical realism amounts to. In his influential book, *Writing the Book of the World*, Theodore Sider presents a distinctive account of realism grounded in the notion of structure. Drawing on David Lewis's idea of naturalness, Sider extends the concept beyond predicates to include other syntactic categories, such as quantifiers, arguing that these too can be either fundamental or non-fundamental. This extension enables a more comprehensive and nuanced understanding of what it means for a theory to carve nature at its joints. In this paper, I examine the nature of structure and explore the key arguments Sider offers in support of it. I argue that the distinction between ontology and ideology is central to understanding Sider's proposal. Sider's account of metaphysical inquiry enriches the scope of ideological inquiry and emphasizes its role. I will suggest that the notion of structure as ideology remains obscure. I turn to some arguments against the notion of structure. The arguments are not demonstrative. Some possible escape routes for Sider are outlined. But I think the arguments constitute a formidable challenge.

Cite this article: Mohseni, M. & Valeh, H. (2025). Questioning the Concept of Structure in Sider's Metametaphysics. *Shenakht*, 18(90/2), 119-137.
<http://doi.org/10.48308/kj.2025.241350.1353>



Extended Abstract

Metametaphysics aims to clarify the very nature of metaphysics: what it is about, why it is legitimate, and what its explanations ultimately rest on. Ted Sider (2009, 2011) presents a realist metametaphysical theory that emphasizes the concept of structure. According to Sider, it is by virtue of the world's structure that we can speak meaningfully about reality, and it is likewise by virtue of this structure that some disputes turn out to be genuine while others do not. In this article, I first outline Sider's theory and then argue that the concept of structure, as he presents it, lacks sufficient clarity.

In introducing his notion of *structure*, Sider draws inspiration from David Lewis's theory of *naturalness*. Lewis (1983) introduced the concept of natural properties and relations as a way of distinguishing genuine predicates from those that are merely artificial or gerrymandered. Natural properties and relations, in Lewis's sense, are those that carve reality at its joints. Extending this idea, Sider argues that in metaphysics we should likewise aim to employ natural connectives, natural operators, and above all natural quantifiers, just as much as we strive to use natural predicates.

According to Sider, structure improves upon Lewis's notion of naturalness in two important respects. First, structure is a more general concept: beyond addressing the problem of similarity between objects and the distinction between genuine and non-genuine properties, it also offers resources for tackling further issues such as reference, spacetime, and objectivity. Second, unlike Lewis's naturalness, the notion of structure does not require any commitment to abstract entities (Sider, 2011, 85).

To understand why the notion of structure does not require appeal to abstract objects, it is necessary to consider the idea of *ideological commitments*. These are the counterparts of the more familiar ontological commitments in philosophy. One of the central aims of contemporary metaphysics is to identify the ontological commitments of our theories—that is, to determine, from the theories we endorse, what kinds of things we are obliged to accept as existing. Yet a natural question arises: are the commitments imposed by a theory exclusively ontological? A growing consensus in metaphysics suggests otherwise, maintaining that theories carry not only ontological commitments but also ideological commitments.

The notion of *ideology* traces back to Quine's (1951) work. For Quine, ideology concerns the question of which predicates are admissible within a theory. While Quine's account of ontology and the ontological commitment has received extensive attention and widespread acceptance, his remarks on ideology have been largely neglected. According to Sider, this neglect stems from the tendency to regard ideology as merely psychological or linguistic, and therefore as an unimportant aspect of a theory. Against this view, Sider maintains that the ideology of a theory is just as important as its ontology. The aim of philosophical inquiry, he argues, is not simply to hold true beliefs or to avoid errors, but also to understand the world through its most fundamental concepts (Sider 2011, 61).

Sider extends the scope of ideological commitments beyond predicates to include operators, quantifiers, and other grammatical categories, thereby defending a generalized notion of Quinean ideology. According to Sider, we gain access to the metaphysical structure of the world when we make the right conceptual choices.

For Sider, structure is an ideological concept rather than an ontological commitment. Unlike Lewis's natural properties, structure does not presuppose the existence of abstract entities; it is an ideological feature of our theories. More specifically, structure is reflected in the choice of the fundamental notions of our theories—predicates, operators, and quantifiers—and is instantiated in the way we describe the world.

Among the criticisms of Sider's book is Merricks's argument (Merricks, 2013) that metaphysics is not the coherent project that Sider assumes it to be and, consequently, is not fundamentally concerned with structure. Merricks points out that even if metaphysics turns out to be a heterogeneous collection of scattered questions, lacking a single, unifying theme, it remains significant, since many metaphysical questions are both profound and consequential. These questions rank among the deepest and most perplexing: What is time? Am I free in my actions? What makes me the same person I was in childhood? Why is there something rather than nothing? Their importance does not stem from any direct relation to the fundamental structure of the world, but from the profound challenges they pose regarding life, meaning, and our understanding of the world.

Schaffer (Schaffer, 2014) also argues that structure is not hierarchical and therefore cannot play the role that Sider attributes to it. In general, the roles that Sider assigns to the concept of structure suggest a comparative notion of structure. For instance, the predicate "blue" may align more closely with the joints of the world's structure than "bleen", yet it does not fully correspond to them. However, Sider treats structure as an absolute property (Sider, 2011, 128), rather than comparative; there is no spectrum from "more structural" to "less structural"—everything is either structural or it is not.

The critique I aim to reinforce in this article concerns the very nature of structure and the evidence supporting its existence. In his account, Sider presents structure as Lewis's generalization of naturalness, emphasizing its distinctive power to carve the world at its joints and its capacity to resolve certain metaphysical problems. Yet, I contend that three fundamental ambiguities remain in the concept of structure.

First, Sider does not clearly articulate the distinction between the concept of structure and Lewis's notion of naturalness, which creates ambiguity in interpreting his theory. This lack of clarity is particularly problematic given that Sider introduces structure as the very foundation of metaphysics, where one would expect a more precise and well-defined account.

Second, Sider's account of structure encounters a conceptual tension. On the one hand, he maintains that structure remains within the realm of ideology. On the other hand, if structure is to serve as a standard for evaluating competing metaphysical theories, it cannot be restricted to ideology alone; it must be objective, existing independently of our language and conceptual frameworks.

Third, for Sider, quantifiers are not merely psychological or linguistic devices, but objective components of the world's structure. If this is correct, we are confronted with the difficult question of which quantifiers best carve reality at its joints. Yet Sider offers no clear criterion for determining which quantifiers objectively correspond to the structure of the world.

Sider proposes a metametaphysical theory that relies on the concept of structure. His project is ambitious and impressive. However, so long as the notion of structure lacks analytical clarity, it cannot serve as the foundation for metaphysics in the way Sider expects.

نقدی بر مفهوم ساختار در فرامتافیزیک سایدر

مهدی محسنی^۱ | حسین واله^۲^۱ گروه فلسفه، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران. رایانامه: m_mohseni@sbu.ac.ir^۲ دانشیار گروه فلسفه، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران. رایانامه: h_valeh@sbu.ac.ir

چکیده	اطلاعات مقاله
بخش رو به گسترشی از ادبیات متافیزیکی اخیر تلاش می‌کند به این سؤال پاسخ دهد که واقع‌گرایی متافیزیکی چیست. تئودور سایدر در اثرش، نوشتن کتاب جهان، شرحی از واقع‌گرایی ارائه می‌دهد که بر مفهوم ساختار مبتنی است. سایدر با تعمیم ایده طبیعی بودن محمول‌ها نزد دیوید لوئیس تلاش می‌کند نشان دهد که علاوه بر محمول‌ها مقوله‌های دستوری دیگری، از جمله سورها، هم می‌توانند بنیادی یا غیربنیادی باشند. در این مقاله، من نگاهی خواهیم انداخت به اینکه ساختار چیست و چه استدلال‌هایی به سود آن ارائه شده است. تمایز میان هستی‌شناسی و ایده‌شناسی برای فهم آنچه سایدر از ساختار مدنظر دارد از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. درکی که سایدر از پژوهش متافیزیکی دارد گستره پژوهش ایده‌شناختی را توسعه می‌دهد و بر اهمیت نظری آن می‌افزاید. من استدلال خواهم کرد که مفهوم ساختار به‌مثابه ایده‌شناسی مبهم و ابتدای واقع‌گرایی متافیزیکی بر آن با مشکلاتی مواجه است.	نوع مقاله: مقاله پژوهشی تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۴/۳۰ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۶/۱۵ تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۰۶/۳۰ کلیدواژه‌ها: فرامتافیزیک، واقع‌گرایی، ساختار، ایده‌شناسی، سایدر

استناد: محسنی، مهدی؛ واله، حسین؛ (۱۴۰۴). نقدی بر مفهوم ساختار در فرامتافیزیک سایدر، ۱۸ (۹۰/۲)، ۱۱۹-۱۳۷

DOI: <http://doi.org/10.48308/kj.2025.241350.1353>

© نویسندگان

ناشر: دانشگاه شهید بهشتی

مقدمه

یکی از تأثیرگذارترین پروژه‌های فرامتافیزیک اخیر کارهای سایدر است. سایدر، به‌ویژه در نوشتن کتاب جهان، مبتنی بر مفهوم ساختار یک نظریه فرامتافیزیکی ارائه می‌دهد و آن را در حیطه گسترده‌ای از مسائل فلسفی به کار می‌گیرد. هدف محوری کتاب معرفی و دفاع از مفهوم ساختار است (Sider, 2011: 5). سایدر معتقد است که نظریه‌اش درباره ساختار او را قادر می‌سازد که بسیاری از معماهای متافیزیکی را حل و فصل کند.

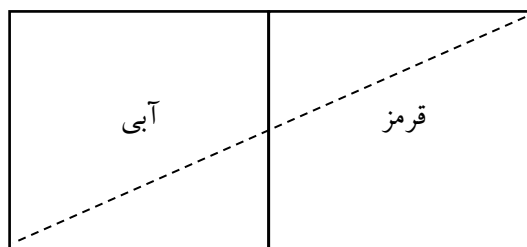
من ابتدا چارچوب نظری سایدر را به اختصار توضیح می‌دهم و بعد ادعا می‌کنم که، به‌رغم قدرت شهودی این مفهوم، ساختار در قالبی که سایدر ارائه می‌دهد از شفافیت مفهومی کافی برخوردار نیست.

ساختار: یک تعمیم سودمند

از آنجاکه هر دو شیء در بی‌نهایت ویژگی با یکدیگر شریک‌اند، داوری درباره شباهت یا عدم شباهت آن‌ها عملاً غیرممکن است. لوئیس (Lewis, 1983) برای برون‌رفت از این مشکل پیشنهاد می‌دهد که مابین ویژگی‌های طبیعی که شباهت عینی و بنیادی اشیاء را نشان می‌دهند و غیر آن تمایز نهیم. طبیعی بودن که ویژگی و ویژگی‌ها است، به‌همراه ویژگی‌های طبیعی، مفصل کیفی طبیعت را تثبیت می‌کنند. مفهوم ساختار سایدر تعمیم و بسط مفهوم طبیعی بودن لوئیس است. ساختار نیز مثل طبیعی بودن با تقطیع طبیعت از مفصلش ارتباط دارد اما، برخلاف طبیعی بودن، ساختار محدود به محمول‌ها نیست و در سایر مقوله‌های دستوری نیز کاربرد دارد. لذا، سایدر این امکان را دارد که ادعا کند اشیاء، روابط منطقی و حتی سورها نیز بنیادی هستند:

واقع‌گرایی درباره ساختار محمولی کمابیش به‌طور گسترده‌ای پذیرفته شده است. خیلی‌ها، به‌ویژه کسانی که تحت تأثیر دیوید لوئیس قرار گرفته‌اند، فکر می‌کنند بعضی محمول‌ها («green») در تقطیع طبیعت در مفصل بهتر از بقیه («grue») عمل می‌کنند. اما این واقع‌گرایی باید به ورای محمول‌ها، به عبارت‌هایی از سایر مقوله‌های دستوری، از جمله عبارت‌های منطقی گسترش یابد. (Sider, 2011: 7)

شکلی را در نظر بگیرید که از دو قسمت رنگی تشکیل شده است، یکی آبی و دیگری قرمز. اکنون، مردمانی را تصور کنید که به زبانی سخن می‌گویند که تنها دو محمول پایه دارد: آرمز به قسمت بالای خط‌چین اشاره دارد و قربی به قسمت پایین خط‌چین اشاره دارد:



از یک لحاظ این آدم‌ها واقعیت را غلط نشان می‌دهند. مطابق یک عبارت متافیزیکی رایج، توصیف آن‌ها از «تقطیع واقعیت در مفاصلش»^۱ ناتوان است. توجه کنید که این بدان معنا نیست که آن آدم‌هایی که شکل بالا را با محمول‌های آرمز و قربی توصیف می‌کنند چیز غلطی می‌گویند. آن‌ها می‌گویند قسمتی از این شکل آرمز است و درواقع هم همین‌طور است (اگر سخن آن‌ها را باتوجه به قسمت بالای خط‌چین در نظر بگیریم، کاملاً درست است). و قسمت دیگر آن قربی است (به قسمت پایین خط‌چین توجه کنید). پس مشکلی که در مواجهه با توصیف این آدم‌ها در ابتدا به نظر ما می‌رسید دقیقاً کجاست؟ مطابق سنتی که از کارهای دیوید لوئیس نشئت می‌گیرد^۲، بعضی محمول‌ها طبیعی‌تر از دیگر محمول‌ها هستند.

پیش از لوئیس، دیوید آرمسترانگ (Armstrong, 1978b) نظریه سنتی کلی‌ها را به کار گرفت تا میان ویژگی‌های حقیقی و ویژگی‌های غیرحقیقی تمایز نهد. طبق این دیدگاه، برخی ویژگی‌ها مثل الکترون بودن دارای یک کلی‌اند و برخی ویژگی‌ها چنین نیستند. مثلاً برای ویژگی الکترون یا کوارک بودن هیچ کلی‌ای وجود ندارد و، بنابراین، این یک ویژگی حقیقی نیست. لوئیس (Lewis, 1983)، برای تمایز نهادن میان ویژگی‌های حقیقی و ویژگی‌های غیرحقیقی، از مفهوم ویژگی‌ها و روابط طبیعی استفاده کرد. ویژگی‌ها و روابط طبیعی ویژگی‌ها و روابطی‌اند که طبیعت را از مفاصلش تقطیع می‌کنند. به این ترتیب، لوئیس مفهوم ویژگی حقیقی را از پیچیدگی‌ها و درهم‌تنیدگی با کلی‌ها در مفهوم سنتی‌اش آزاد کرد. به جای کلی‌ها ما می‌توانیم اقلیتی ممتاز از ویژگی‌ها را داشته باشیم. این‌ها را «ویژگی‌های طبیعی» می‌نامیم. ویژگی‌های طبیعی ویژگی‌هایی هستند که اشتراک در آن‌ها باعث شباهت می‌شود (Lewis, 1983: 13). سخن لوئیس این است که ویژگی‌های طبیعی می‌توانند مانند کلی‌ها تمایز میان ویژگی‌های حقیقی و ویژگی‌های غیرحقیقی را توضیح دهند و علاوه بر آن ما را از پیچیدگی‌ها و درهم‌تنیدگی با مفهوم کلی‌ها نیز آزاد سازند.

آرمسترانگ و لوئیس تمایز میان ویژگی‌های حقیقی و ویژگی‌های غیرحقیقی را به مسئله‌ای عینی بدل کردند (Sider, 2011: 5). این برای سایدنر تحسین برانگیز است. نزد آرمسترانگ، لوئیس و سایدنر اینکه یک ویژگی حقیقی است یا نه ارتباطی با این ندارد که جایگاه آن ویژگی در زبان بشری، طرح‌واره‌های مفهومی، زیست‌شناسی یا شبیه آن چیست بلکه

1. carving reality at the joints

۲. برای مثال نک. Lewis 1986: 60-61.

با واقعیت‌های جهان ارتباط دارد. نظریه‌ای که از محمول «یک الکترون است» استفاده می‌کند و تنها بر الکترون‌ها اطلاق می‌شود بهتر از نظریه‌ای است که از محمول «یک کوارک‌ترئون است» استفاده می‌کند که بر الکترون‌ها و کوارک‌ها اطلاق می‌گردد. هرچند هر دو نظریه را (با برخی قیود) می‌توان به کار گرفت و هر دو صادق‌اند اما دومی نظریه بدی است، زیرا نمی‌تواند واقعیت را نزدیک به مفاصل به لحاظ عینی متمایزش تقطیع کند.

با این حال، سایدر از لوئیس عبور می‌کند، زیرا گمان می‌کند مفهومی وجود دارد که عام‌تر از مفهوم طبیعی بودن لوئیس است و می‌تواند کارهای فلسفی بیشتری انجام دهد. مفهومی که سایدر معرفی می‌کند مفهوم ساختار است. از نظر سایدر، ویژگی حقیقی ویژگی‌ای است که مطابق با مفاصل ساختار جهان باشد. ما ویژگی الکترون‌بودن را ویژگی حقیقی می‌دانیم اما ویژگی الکترون‌یاکوارک‌بودن را ویژگی حقیقی نمی‌دانیم، زیرا اولی با ساختار جهان تطابق دارد یا جهان را نزدیک‌تر به مفاصلش تقطیع می‌کند اما دومی چنین نیست. آن خط‌چین‌های فرضی در شکل بالا جهان را از مفاصلش تقطیع نمی‌کنند بلکه نوعی تقسیم دلخواهی است. جهان به چیزهای آبی و قرمز تقسیم می‌شود. محمول‌های آبی و قرمز نزدیک‌تر به مفاصل جهان‌اند تا دو محمول جعلی آرمز و قربی. این نشان می‌دهد که در توصیف جهان صدق به‌تنهایی کافی نیست بلکه، علاوه بر آن، توصیف ما باید مطابق با ساختار جهان باشد (Sider, 2011: vii).

بی‌شک ساختار یک فرض سودمند برای نظریه‌پردازی‌های متافیزیکی است. ساختار، علاوه بر اینکه مشکل شباهت میان اشیا و تمایز میان ویژگی‌های حقیقی و ویژگی‌های غیرحقیقی را حل می‌کند، می‌تواند پاسخی برای مسائل دیگری از جمله ارجاع، زمان‌مکان و عینیت را نیز فراهم کند:

ساختار از خویشاوندانش، کلی‌های آرمسترانگ و ویژگی‌ها و روابط طبیعی لوئیس، از دو جهت عام‌تر است... [۱] مفهوم ساختار از تعهد به هویت‌های انتزاعی عاری است... [۲] ساختار... به هیچ مقوله دستوری محدود نیست. همان‌طور که لوئیس و آرمسترانگ می‌پرسند کدام محمول‌ها به ساختار جهان دست می‌یابند، ما می‌توانیم همچنین پرسیم کدام نشانه‌های تابع، توصیف‌کننده‌های محمول، عملگرهای جمله، بندهای متغیر، و غیره به ساختار جهان دست می‌یابد. (Sider, 2011: 85)

در متافیزیک، ما همان اندازه که به دنبال استفاده از محمول‌های طبیعی هستیم باید به دنبال استفاده از حرف‌ربط‌های طبیعی، عملگرهای طبیعی و به‌ویژه سورهای طبیعی باشیم. به این ترتیب، سایدر ایده لوئیزی طبیعی بودن را، که معیاری عینی برای تمایز میان ویژگی‌های حقیقی و غیر آن بود، به سایر مقوله‌های بیانی از جمله سورها تعمیم داد. ساختار صورت تعمیم‌یافته ایده طبیعی بودن لوئیس است.

چرا ساختار از تعهد به هویت‌های انتزاعی عاری است؟ آیا وقتی از ساختار حرف می‌زنیم از نوعی موجود انتزاعی یا ویژگی بنیادی واقعیت صحبت نمی‌کنیم که به هستی‌شناسی ما اضافه می‌شود؟ اجازه دهید ابتدا با دو اصطلاح مهم آشنا شویم که سایدر به کرات به کار می‌برد و در فهم ساختار اهمیت دارد.

تمایز ایده‌شناسی و هستی‌شناسی

این گزاره ریاضیاتی را در نظر بگیرید: «اعداد طبیعی نامتناهی ولی شمارش‌پذیرند». به نظر می‌رسد که این گزاره دست‌کم مستلزم وجود اعداد است. به عبارتی فلسفی، این گزاره شامل تعهد هستی‌شناختی به اعداد است. اعداد باید وجود داشته باشند تا این گزاره صحیح باشد. ما نمی‌توانیم هم‌زمان درستی این گزاره را تصدیق کنیم و وجود اعداد را انکار نماییم. نام‌گرایان (برای مثال: Cowling, 2017) تلاش می‌کنند نشان دهند که صدق این گزاره و هر گزاره ریاضیاتی دیگری، در کمال تعجب، با این دیدگاه که اعداد وجود ندارند سازگار است. آن‌ها وجود هرگونه هویت انتزاعی را رد می‌کنند. صرف‌نظر از این مناقشات، تلاش‌های این فیلسوفان بخشی از یک تحقیق کلی‌تر است که هدف آن تعیین این است که چگونه می‌توانیم تعهدات هستی‌شناختی یک نظریه بخصوص را استخراج کنیم. یکی از اهداف محوری متافیزیک معاصر یافتن تعهدات هستی‌شناختی نظریه‌ها است. متافیزیسین‌ها به دنبال راهی هستند تا از اینکه کدام نظریه‌ها را تأیید می‌کنیم به این برسیم که به وجود چه چیزهایی باید باور داشته باشیم. اما آیا تعهداتی که یک نظریه بر عهده ما می‌گذارد منحصرأ هستی‌شناختی‌اند؟

دیدگاه به‌طور فزاینده‌ای رایج در متافیزیک بیان می‌کند که تعهدات نظریه‌ها به تعهدات هستی‌شناختی محدود نمی‌شود بلکه شامل تعهدات ایده‌شناختی^۱ نیز می‌گردد. این دیدگاه واقع‌گرایی ایده‌شناختی نامیده می‌شود:

نباید تصور شود که مؤلفه‌های واقعیت لزوماً باید افراد، ویژگی‌ها یا روابط باشند - درواقع، هویت‌هایی از هر نوعی. برای مثال، ممکن است برای اینکه واقعیت را به‌طور کامل توصیف کنیم، به کاربرد مقداری ایده‌شناسی اولیه نیاز داشته باشیم که با وجهی از واقعیت ارتباط دارد که به هیچ یک از این سه مقوله هستی‌شناختی تعلق ندارد و ممکن است اصلاً یک هویت نباشد. (Kment, 2014: 150)

مانند بسیاری از بدیع‌ترین جنبه‌های متافیزیک معاصر، اصطلاح ایده‌شناسی و ارتباط آن با هستی‌شناسی نیز مدیون کواین (1951) است:

با در نظر گرفتن یک نظریه، یک جنبه به‌لحاظ فلسفی جالب آن، که می‌توانیم درباره آن تحقیق کنیم، هستی‌شناسی آن است: اگر نظریه صادق باشد، متغیرهای تسویر شامل کدام هویت‌ها می‌شوند؟ جنبه دیگر به همان اندازه با اهمیت که می‌توانیم درباره آن تحقیق کنیم ایده‌شناسی (به‌رغم دلالت‌های ناخواسته، این واژه اجتناب‌ناپذیر به نظر می‌رسد) آن است: چه ایده‌هایی را می‌توان در آن نظریه بیان کرد؟ (Quine, 1951: 14)

مطابق با این مفهوم کواینی، نظریه‌ها دست‌کم از هستی‌شناسی و ایده‌شناسی تشکیل می‌شوند:

1. Ideological

عبارت ideology در اینجا مفهومی سیاسی یا فرهنگی نیست، بلکه صرفاً به دستگاه مفهومی اولیه یک نظریه اشاره دارد؛ اینکه نظریه با چه مفاهیمی جهان را توصیف می‌کند. لذا از به کاربردن معادل ایدئولوژی که در زبان فارسی رایج است پرهیز کردم.

ایده‌شناسی یک نظریه پرسش از چیستی معنای نمادها است. هستی‌شناسی یک نظریه پرسش از این است که آن اظهارات چه چیزی را ابراز می‌کنند یا به وجود چه چیزی دلالت دارند. هستی‌شناسی یک نظریه را می‌توان در واقع در ایده‌شناسی آن نظریه مضمّن دانست (Quine, 1951: 14).

اما مقصود کواين از «ایده‌ها» چیست و چطور باید آن را تفسیر کرد؟ کواين می‌گوید که می‌توانیم مفهوم ایده‌ها را نادیده بگیریم و از شرّ ابهامی که دچارش است بگریزیم. در عوض، ایده‌شناسی را در قالب معناشناسی بفهمیم (Quine, 1951: 15). اما البته در این صورت ایده‌شناسی وارث تمام دشواری‌هایی خواهد بود که نظریه معنا با آن مواجه است. بعدها کواين برای توصیف ایده‌شناسی دیگر به «ایده‌ها» متوسل نمی‌شد و، در عوض، می‌گفت: «آنچه ممکن است ایده‌شناسی خوانده شود پرسش از محمول‌های مجاز است» (Quine, 1957: 17). بنابراین، ایده‌شناسی سؤال از این است که کدام محمول‌ها اجازه ورود به یک نظریه را دارند. به این ترتیب، کواين ایده‌شناسی را به قلمرو شناخته‌شده‌تری از واژگان منتقل می‌کند.

دیدگاه‌های کواين راجع به هستی‌شناسی و آنچه موجب تعهدات هستی‌شناختی می‌شود توجه بسیاری را به خود جلب کرد و به‌طور گسترده‌ای مورد پذیرش قرار گرفت. معیاری که کواين برای تعهد هستی‌شناسی ارائه می‌دهد در متافیزیک شهرت دارد: «بودن مقداری از یک متغیر محدود بودن است» (Quine, 1948: 13). اما ایده‌شناسی او نادیده گرفته شده است.

سایدر ایده‌شناسی را، به اندازه هستی‌شناسی، واقعی و مهم می‌داند. به باور او، دلیل اینکه ایده‌شناسی کوايني از سویی فیلسوفان نادیده گرفته می‌شود این است که ما عادت داریم آن را مؤلفه‌ای ذهنی یا زبانی و، بنابراین، مؤلفه بی‌اهمیت یک نظریه در نظر بگیریم:

ایده‌شناسی مهم است. گرایشی نامیمون وجود دارد ... که انتخاب مفاهیم اولیه یک نظریه -ایده‌شناسی آن- را مسئله‌ای صرفاً ذهنی یا زبانی یا قراردادی به شمار آوریم (درمقابل هویت‌هایی که نظریه وضع می‌کند - هستی‌شناسی آن- که جزئی از محتوای عینی نظریه است). (Sider, 2011: vii-viii)

به باور سایدر هستی‌شناسی و ایده‌شناسی شایسته توجه برابری هستند: «[ایده‌شناسی] لغتی بد برای مفهومی عالی است. این به‌طرز گمراه‌کننده‌ای القا می‌کند که ایده‌شناسی درباره ایده‌ها -یعنی درباره ما- است... [به عکس] ایده‌شناسی یک نظریه به اندازه هستی‌شناسی آن بخشی از محتوای دنیوی آن است» (Sider, 2011: 13).

یک دلیل محتمل دیگر که چرا به مفهوم ایده‌شناسی توجه کمتری شده است دشواری فهم آن در مقایسه با هستی‌شناسی است. هستی‌شناسی راجع به این است که چه هویت‌هایی وجود دارند. هویت‌ها برای ما قابل فهم و پذیرفتنی‌اند. ایده‌شناسی ناظر به مفاهیم اولیه‌ای است که برای بیان نظریه خود به آن‌ها نیاز داریم. اما اگر قرار نیست ایده‌شناسی را در ارتباط با روان‌شناسی یا زبان‌شناسی بفهمیم، پس دقیقاً به چه معنا است؟ همین دشواری در فهم ایده‌شناسی یک عامل به حاشیه رانده شدن آن است (Goswick, 2014: 132-133).

ایده‌شناسی مربوط به روان‌شناسی، زبان‌شناسی و قرارداد نیست. تعهدات ایده‌شناختی به همان اندازه تعهدات هستی‌شناختی تعهداتی به متافیزیک به شمار می‌روند. در فرضی که دو واژه هریک جهان را به‌درستی توصیف کنند ممکن است تنها یکی از آن دو به‌طور عینی بهتر از دیگری باشد، زیرا جهان را نزدیک‌تر به مفصلش تقطیع می‌کند. ایده‌شناسی یک نظریه به اندازه هستی‌شناسی آن بخشی از محتوای بازنمودگر آن است. توصیف شکل بالا با محمول‌های قرمز و آبی نزدیک‌تر به مفصل جهان است تا اینکه آن را با محمول‌های قریبی و آرمز توصیف کنید. چنین توصیفی نه تنها شما را به وجود شکل متعهد می‌سازد (هستی‌شناسی) بلکه، علاوه بر آن، به استفاده از کاربرد محمول‌های آبی و قرمز (ایده‌شناسی) نیز متعهد می‌سازد. از نظر سایدِر، هدف پژوهش فقط این نیست که باورهای درستی داشته باشیم. صرف نبودن خطا کافی نیست بلکه این هم به همان اندازه اهمیت دارد که جهان را برحسب مفاهیم بنیادی‌اش بفهمیم (Sider, 2011: 61). معرفت خوب داشتنِ باورِ صادق نیست بلکه نیازمند این است که باورهای ما برحسب مفاهیمی که جهان را در مفصلش تقطیع می‌کنند بیان شود. این مفاهیم ابزارهای بهتری برای فهم جهان هستند. آن‌ها محصول آرا، انتخاب‌ها یا پیش‌بینی‌های ما نیستند بلکه واقعی‌اند.

در سنت رایج کوانینی، انتخاب نظریه‌ها برحسب فضیلت‌های نظری‌ای که علم برای آن‌ها ارزش قائل است، مثل سادگی و قدرت تبیین و... انجام می‌گیرد. یعنی تمرکز بر یافتن ساده‌ترین، منسجم‌ترین و قدرتمندترین نظریه‌ای است که بتواند شواهد ما را توضیح دهد. اما تأکید سایدِر این است که ما نباید تنها به دنبال این باشیم که یک نظریه با چنان ویژگی‌های نظری‌ای انتخاب کنیم بلکه هم‌زمان باید این دغدغه را داشته باشیم که نظریه خود را با استفاده از چه مفاهیم یا واژگانی بیان کنیم. ما باید به دنبال بهترین زوج نظری-مفهومی باشیم نه صرفاً بهترین نظریه، فارغ از اینکه در چه واژگانی بیان شود (Sider, 2011: 13).

سایدِر از یک مفهوم تعمیم‌یافته در ایده‌شناسی کوانینی دفاع می‌کند. او تعهدات ایده‌شناسی را به فراتر از محمول‌ها تعمیم می‌دهد. ما نه تنها باید در انتخاب محمول‌های نظریه دقت کنیم بلکه در انتخاب سورها، عملگرها و دیگر واژگان نظری نیز نیازمند همان دقت هستیم. ما وقتی می‌توانیم به ساختار متافیزیکی جهان دست یابیم که انتخاب‌های مفهومی درستی انجام دهیم. ساختار متافیزیکی جهان زمانی بر ما آشکار می‌گردد که مقوله‌های دستوری را به‌درستی انتخاب کنیم. ما نمی‌توانیم تعهدات ایده‌شناسی نظریه خود را صرفاً با بررسی محمول‌های آن نظریه به دست آوریم. انتخاب‌های ایده‌شناسی ما در تمام مقوله‌های دستوری‌ای که در نظریه خود به کار می‌گیریم منعکس می‌شود، اعم از محمول‌ها، سورها، عملگرها و... .

به‌علاوه، نزد کوانین، ایده‌شناسی صرفاً مجموعه‌ای از مفاهیم است که شخص در فرآیند صورت‌بندی نظریه به کار می‌گیرد و خود این مفاهیم تابع ویژگی‌های روان‌شناختی نظریه‌پردازند نه اموری فراروانی یا عینی در ساختار واقعیت. از این منظر، ایده‌شناسی صرفاً مجموعه‌ای از مفاهیم قابل استفاده در نظریه است که هیچ‌گونه ضرورت عینی یا ساختاری در خود ندارند.

درمقابل، سایدر از درکی عینی از ایده‌شناسی دفاع می‌کند. از منظر سایدر، ایده‌شناسی نظریه، یعنی مفاهیم و محمول‌های بنیادی‌ای که نظریه با استفاده از آن‌ها ساخته می‌شود، امری ذهنی یا وابسته به روان‌شناسی کاربران نظریه نیست بلکه خود بخشی از ساختار متافیزیکی جهان است. در این تلقی، درست همان‌گونه که هستی‌شناسی نظریه می‌کوشد نشان دهد که چه چیزهایی واقعاً وجود دارند، ایده‌شناسی نیز می‌کوشد نشان دهد که چه مفاهیمی به‌درستی و به‌دقت جهان را تبیین می‌کنند. بنابراین، مفاهیم بنیادینی که تقطیع‌کنندهٔ مفاصل جهان‌اند تنها ابزار ذهنی یا زبانی برای توصیف واقعیت نیستند بلکه بازتابی از ساختار خود واقعیت‌اند.

به‌این ترتیب، چنان‌که هرش اشاره کرده است، مفهوم «تعهد ایده‌شناختی» نزد سایدر صرف تکرار یا نسخه‌ای اصلاح‌شده از مفهوم «ایده‌شناسی» کواینی نیست بلکه این ایده کاملاً جدید است و فهم آن و دفاع از آن کار ساده‌ای نیست. ضمناً، این ایده بسیار راه‌گشاست و اگر بتوان به‌شکلی قانع‌کننده از آن حمایت کرد، یکی از مهم‌ترین و اصیل‌ترین دستاوردهای متافیزیکی خواهد بود (Hirsch, 2013: 713).

بازگردیم به این پرسش که چرا ساختار مستلزم مفاهیم انتزاعی نیست. سایدر (Sider, 2011: 91)، برای سخن‌گفتن از ساختار، عملگر S را معرفی می‌کند. عملگر S به هیچ موجود معینی دلالت ندارد، باین حال کاربرد آن بیانگر یک حقیقت عینی دربارهٔ خود واقعیت است، اینکه کدام مفاهیم با ساختار جهان مطابق‌اند (Sider, 2011: 92). وقتی کسی باور دارد که جهان دارای ساختار است، این باور می‌تواند دست‌کم در دو معنای متفاوت درک شود. بنابه یک معنا، نه‌تنها اجزای سازندهٔ بنیادی جهان (کلی‌ها، جواهر یا...) واقعاً وجود دارند بلکه خود ساختار جهان نیز واقعی است و باید آن را همچون یک عین در جهان بپذیریم. در معنای دوم، جهان ساختار دارد اما ساختار واقعیتی مستقل از اجزای جهان نیست بلکه فقط نام دیگری برای کل اجزای بنیادی جهان و پیوند میان آن‌ها است (Contessa, 2013: 721). موضع سایدر رد معنای اول و پذیرش معنای دوم است (Sider, 2013: 752). ساختار نزد سایدر تنها عبارت است از اینکه کدام مفاهیم به‌درستی با جهان تطابق دارند و بازنمایی درستی از آن ارائه می‌دهند. پس، وقتی سایدر از مطابقت با ساختار جهان سخن می‌گوید، سخنش متضمن هیچ تعهدی به وجود ساختار یا مفاصل جهان نیست. ساختار «اساساً دربارهٔ هیچ هویتی نیست» (Sider, 2013: 746). از نظر سایدر، ساختار یک مفهوم ایده‌شناختی است نه تعهدی هستی‌شناختی. سایدر تأکید می‌کند که ساختار، برخلاف کلی‌های آرمسترانگ و ویژگی‌های طبیعی لویس، مستلزم وجود اعیان انتزاعی نیست. ساختار صرفاً یک ویژگی ایده‌شناسی برای نظریه‌هاست. به عبارتی روشن‌تر، ساختار در انتخاب واژگان بنیادی نظریه‌های ما، مانند محمول‌ها، سورها و عملگرها حضور دارد. در این معنا، ساختار در فهرست هستی‌شناسی ما گنجانده نمی‌شود بلکه در نحوهٔ توصیف ما از جهان و انتخاب واژگان برای بیان نظریه‌های ما راجع به جهان متبلور می‌شود. بنابراین، ساختار تعهدی هستی‌شناختی به حساب نمی‌آید. چنین رویکردی به سایدر امکان می‌دهد که، در عین دفاع از عینیت ساختار، از التزام هستی‌شناسانه به آن اجتناب ورزد.

نقد و بررسی

از جمله انتقادات به مفهوم ساختار استدلال مریکس است. به نظر مریکس، متافیزیک آن طور که سایدر گمان می‌کند پروژه‌ای منسجم نیست و، بنابراین، اساساً درباره ساختار نیست (Merricks, 2013: 722-725). شفر نیز معتقد است که ساختار مراتب ندارد و، بنابراین، نمی‌تواند کاری را که سایدر به آن محوّل می‌کند انجام دهد (Schaffer, 2014: 126). اما انتقادی که من در این مقاله تلاش می‌کنم آن را تقویت کنم این نگرانی است که اساساً ساختار چیست و ما چه شاهی برای وجود آن داریم.

۱. متافیزیک چندوجهی

مریکس (Merricks, 2013) مقاله روشن‌گر خود را با نقد جمله آغازین کتاب سایدر شروع می‌کند. سایدر در آغاز کتابش با لحنی قاطع می‌نویسد که «متافیزیک اساساً درباره ساختار بنیادی واقعیت است. نه در این باره که چه چیزی ضرورتاً صادق است. نه در این باره که کدام ویژگی‌ها ضروری‌اند. نه درباره تحلیل مفهومی. نه درباره آنچه هست. ساختار» (Sider, 2011: 1).

مریکس در پاسخ به درستی اشاره می‌کند که متافیزیک محدود به یک موضوع واحد نیست و، بنابراین، نمی‌توان گفت که متافیزیک منحصرراً درباره ساختار بنیادی واقعیت است (Merricks, 2013: 722). متافیزیک دانشی است که مسائل متنوع و گوناگونی را در بر می‌گیرد. اهمیت مفهوم ساختار نباید فیلسوف را از دیگر مسائل متافیزیک غافل کند. مریکس، برای نشان دادن گستره واقعی متافیزیک، فهرستی از دعاوی سنتی متافیزیک را برمی‌شمارد: از مبحث آزادی و جبر گرفته تا صادق‌سازها و ویژگی‌ها و اجزای زمانی و... هدف او از فهرست بلندی که ارائه می‌کند این است که نشان دهد متافیزیک به مسائل بسیار متنوعی می‌پردازد و نمی‌توان همه آن‌ها را، در نهایت، به ساختار بنیادی جهان مربوط دانست:

این غلط است که [فکر کنیم] هریک از این ادعاها، در اساس، درباره ساختار باشند. همچنین غلط است که [که فکر کنیم] یک موضوع واحد و یکپارچه دیگری هست که هریک از این ادعاها راجع به آن باشد. باین حال، همه آن‌ها ادعاهای متافیزیکی هستند. (Merricks, 2013: 722)

نه تنها همه دعاوی متافیزیکی به ساختار فروکاستنی نیستند بلکه اساساً هیچ موضوع یگانه دیگری هم وجود ندارد که بتوان همه ادعاهای متافیزیکی را ذیل آن قرار داد. پس چه چیزی همه آن‌ها را کنار هم قرار می‌دهد؟ شاید دعاوی متافیزیکی به واسطه شبکه‌ای از شباهت‌ها به هم مربوط‌اند نه به سبب تعلق به یک موضوع بنیادی یگانه مثل ساختار. یا شاید این صرفاً یک تصادف تاریخی باشد که همگی این ادعاها ذیل عنوان متافیزیک قرار گرفته‌اند. شاید هم باید دنبال توضیح دیگری برای این باشیم که چطور این دعاوی متکثر همگی تحت عنوان متافیزیک جای گرفته‌اند (Merricks, 2013: 722). به هر ترتیب، نمی‌توان گفت که متافیزیک منحصرراً درباره ساختار جهان است.

اما از منظر سایدر، اگر معلوم شود مرزهای متافیزیک دلخواهی یا مبتنی بر دسته‌بندی‌ای بسیار گسسته و نامنسجم است، آن‌گاه خود متافیزیک یکپارچگی و منزلت خود را از دست می‌دهد. سرنوشت متافیزیک در گرو این است که بتوان برای آن موضوعی واحد و غیردلخواهی یافت:

متافیزیک‌دانان در شکوهمندترین اوقاتشان، خود را مشغول کار فکری عمیقاً مهم و بنیادی می‌دانند. اما اگر این بنیادی‌گرایی بسیار گسسته باشد، خود حوزه متافیزیک، که با تمرکز بر پرسش‌های بنیادی ترسیم می‌گردد، حوزه‌ای خواهد بود که مرزهایش به صورت دلخواهی تعیین می‌گردد. (Sider, 2011: 140)

اگر مرزهای متافیزیک مبتنی بر تمایزهای پراکنده ترسیم گردد و آشفته و فاقد محور واحد باشد، آن‌گاه قلمرو این رشته، که به‌زعم فیلسوفان عهده‌دار بنیادی‌ترین پرسش‌های بشری است، به شکلی تصادفی و خودسرانه تعیین خواهد شد. سایدر نتیجه می‌گیرد که تنها با پذیرش «ساختار بنیادی واقعیت» به عنوان محور متافیزیک می‌توان از چنین سرنوشتی گریخت و یکپارچگی این رشته را حفظ کرد.

درمقابل، مریکس یادآور می‌شود که حتی اگر معلوم گردد که متافیزیک مجموعه‌ای ناهمگن از مسائل پراکنده است و موضوعی واحد و یکپارچه ندارد، هنوز هم حائز اهمیت است، زیرا بخش معتناهی از مسائل متافیزیکی مهم و عمیق هستند (Merricks, 2013: 723). پرسش‌های متافیزیک در زمره ژرف‌ترین و حیرت‌آورترین پرسش‌ها هستند: زمان چیست؟ آیا من در اعمالم آزادم؟ چه چیزی باعث می‌شود که من همان شخصی باشم که در کودکی بودم؟ چرا چیزی هست، به جای اینکه هیچ چیز نباشد؟ اهمیت هیچ‌یک از این موضوعات به این سبب نیست که آن‌ها درباره ساختار بنیادی جهان هستند بلکه به این سبب است که آن‌ها پرسش‌هایی ژرف درباره زندگی، معنا و جهان را پیش روی ما قرار می‌دهند. سایدر، در واکنش به انتقاد مریکس، با صداقت می‌پذیرد که تاحدی حق با مریکس است و او در بیان خود در این باره که متافیزیک اساساً درباره ساختار بنیادی واقعیت است اغراق کرده است (Sider, 2013: 754).

۲. ناهمخوانی

مشروعیت مفهوم ساختار نزد سایدر از کارکرد نظری‌اش نشئت می‌گیرد. ما تنها در صورتی حق داریم ساختار را بپذیریم که بتواند نقشی در بهبود نظریه‌های متافیزیکی ایفا کند. «ساختار یک فرض است، فرضی که از طریق توانایی‌اش در بهبود بخشیدن به نظریه‌های ما درباره این موضوعات توجیه می‌شود» (Sider, 2011: 10).

پس، سایدر ساختار را صرفاً براساس نقش تبیینی‌اش موجه می‌داند. به این ترتیب، مشروعیت ساختار به کارایی آن در بهبود نظریه‌های متافیزیکی وابسته است. اگر ساختار از انجام این نقش باز بماند، دیگر ما در پذیرش ساختار جهان موجه نخواهیم بود. به مثال رنگ‌ها بازگردیم. ادعای سایدر این بود که ما به کمک مفهوم ساختار می‌توانیم توضیح دهیم که چرا محمول‌های آبی و قرمز بهتر از محمول‌های قری و آرمز هستند. زیرا محمول‌های آبی و قرمز به مفاصل ساختار

جهان نزدیک‌ترند. به عبارتی، محمول‌های آبی و قرمز «به اندازه کافی ساختاری» هستند یا «ساختاری‌تر از» محمول‌های قربی و آرمز هستند.

به طور کلی، نقش‌هایی که سایدرا برای مفهوم ساختار بر می‌شمارد نشان‌دهنده نوعی درجه‌بندی در نزدیکی به ساختار جهان است. این مثال‌ها نشان می‌دهند که ساختاری بودن می‌تواند نسبی باشد. محمول آبی نزدیک‌تر به مفصل ساختار جهان است اما خود آن هم کاملاً مطابق مفصل ساختار جهان نیست.

این در حالی است که سایدرا ساختار را یک ویژگی مطلق معرفی می‌کند (Sider, 2011: 128). ساختاری بودن یک ویژگی مطلق است. ما با طیفی از چیزهای بیشتر ساختاری تا کمتر ساختاری مواجه نیستیم. هر چیزی یا ساختاری است یا نیست.

اینجا نقطه‌ای است که شفر انتقاد خود را بیان می‌کند: نقشی که سایدرا برای ساختار بیان می‌کند تا آن را موجه سازد این است که ساختار کمک می‌کند ما میان محمول‌ها یا ویژگی‌ها آن‌هایی که «به اندازه کافی ساختاری» یا «ساختاری‌تر از» هستند را بشناسیم. اما مفهوم ساختار یک ویژگی مطلق است و، لذا، نمی‌تواند آن نقش را ایفا کند. بنابراین، کارکرد ساختار با تعریف مطلق آن مطابقت ندارد (Shaffer, 2013: 126-127).

خود سایدرا به این ناهمخوانی واقف بود. او میان مفهوم مطلق و مفهوم نسبی از ساختار تمایز می‌گذارد و تصریح می‌کند که «در بسیاری از کاربردها ما به مفهومی نسبی از ساختار نیاز داریم» اما بلافاصله می‌افزاید که «چگونه باید مفهومی نسبی از ساختار را تعریف کنیم؟ نمی‌دانم» (Sider, 2013: 129).

به این ترتیب، مفهوم مطلق از ساختار بدون کارایی به نظر می‌رسد. راه‌حل‌های پیشنهادی شفر (Shaffer, 2013: 127-128) نشان می‌دهد که کسی که بخواهد این ناسازگاری را حل کند با دشواری‌ها و پیچیدگی‌های فراوانی مواجه خواهد شد. به هر حال، شاید در این میان معقول‌ترین راه‌حل این باشد که نقش‌هایی برای ساختار تعریف کنیم که با آن مفهوم مطلق و بنیادینی که سایدرا مطرح می‌کند سازگار باشد.

۳. ابهام

نوشتن کتاب جهان، دفاعی فراگیر از چیزی است که می‌توان آن را «واقع‌گرایی ساختاری» نامید. اما پیش از ورود به مبانی و پیامدهای این دیدگاه، باید روشن ساخت که مقصود از «ساختار» چیست. سایدرا در توضیح ساختار چیزی بیش از این نمی‌گوید که ساختار همان تعمیم طبیعی بودن لوئیس است. او صرفاً به قدرت تمایزبخش ساختار در تقطیع مفصل جهان و توان آن در حل بحران‌های متافیزیکی اشاره می‌کند. اساساً مفهوم ساختار نزد سایدرا چیزی بیش از یک شهود قوی نیست. او تحلیلی مفهومی برای ساختار و معیاری روشن برای تمایز میان واژگان بنیادی و غیربنیادی ارائه نمی‌دهد:

من نمی‌توانم «ساختار» را تعریف کنم... می‌توان یک توصیف غنی ارائه داد: پیوندها با مفاهیم دیگر، نظریه‌ها درباره رفتار آن و یک محدودیت رسمی برای سخن گفتن درباره آن. اما هیچ‌یک از این‌ها برابر با یک تعریف

نخواهد بود....

من از طریق تجربه‌ای تلخ آموخته‌ام که فیلسوفان درباره‌ی این اتکا به مفاهیم اولیه بی‌مناک‌اند. بارها از من سؤال شده است که «آخر مقصودت از «ساختار» چیست؟». (Sider, 2011: 9)

این وضعیت نوعی ابهام ایجاد می‌کند. من این نقد را در قالب سه بند جداگانه بیان می‌کنم.

یکم: سایدر تعریفی صریح از ساختار ارائه نمی‌دهد بلکه با استفاده از تمثیل‌ها و استعاره‌های فلسفی (مثل طبیعی بودن و تقطیع واقعیت از مفاصلش) تلاش می‌کند صرفاً تصویری از آن ارائه دهد. این میزان ابهام و اتکا به شهودات از یک فیلسوف تحلیلی پذیرفته نیست، به‌ویژه وقتی سخن بر سر مفهومی باشد که بناست محور متافیزیک قرار گیرد و به مهم‌ترین مفهوم متافیزیکی بدل شود. فلسفه تحلیلی به دقت زبانی و وضوح تحلیلی پایبند است و همواره با احتیاط به واژگان و مفاهیم تخصصی می‌نگرد. مگر آنکه این مفاهیم از طریق تعاریف دقیق توضیح داده شوند. از این رو، پروژه سایدر هرچند به طرز چشمگیری سودمند است اما هم‌زمان به شکلی آزاردهنده فاقد شفافیت است. البته خود او به دشواری توضیح مفهوم ساختار اذعان می‌کند و استدلال می‌کند که مفاهیمی مثل طبیعی بودن دیوید لوئیس نیز مفاهیمی پیشانظری و شهودی‌اند و همچنان در نظریه‌پردازی‌های فلسفی به‌طور رایجی به کار می‌روند. اما به نظر می‌رسد که مفهوم طبیعی بودن لوئیس، به‌رغم محدودیت‌هایی که دارد، دست‌کم به لحاظ مفهومی روشن است و معیاری عینی برای تمایز میان ویژگی‌های حقیقی و غیر آن در اختیار ما می‌گذارد. از نگاه سایدر، ساختار نیز باید معیاری برای تمایز میان نظریه‌های خوب و نظریه‌های بد باشد اما به نظر نمی‌رسد که این مفهوم واجد چنان وضوحی باشد که بتواند به مثابه معیار ایفای نقش کند. این وضعیت مشابه معرفی یک معیار جدید برای اندازه‌گیری است، درحالی‌که خود آن معیار هنوز به درستی تعریف نشده است یا ناپایدار است.

از این رو، یک دلیل در توضیح اینکه چرا هستی‌شناسی بیشتر از ایده‌شناسی مورد استقبال و توجه قرار گرفته است می‌تواند این باشد که ایده‌شناسی یک نظریه به‌طور عام و ساختار به مثابه یک ایده‌شناسی مبهم‌اند. ایده‌شناسی و، به تبع آن، ساختار اساساً فاقد تبیین قابل قبولی بوده است و شاید همین امر باعث شده است فیلسوفان از آن روی برگردانند.

دوم: اگر بنا است درستی نظریه‌ها به سبب تطابقشان با ساختار جهان ارزیابی شود، آیا نباید خود ساختار نوعی واقعیت عینی و مستقل از دستگاه‌های مفهومی ما باشد؟ به بیانی روشن‌تر، ساختار باید در واقعیت وجود داشته باشد، اگر نه به عنوان یک موجود منفرد، دست‌کم به مثابه ویژگی بنیادینی از واقعیت. درحالی‌که اگر ساختار را چیزی در جهان تلقی کنیم، دیگر نمی‌تواند صرفاً به مثابه بخشی از ایده‌شناسی ما در نظر گرفته شود و ناخواسته به تعهد متافیزیکی عظیمی گرفتار می‌شویم که سایدر می‌کوشد از آن پرهیز کند. از سوی دیگر، اگر ساختار را صرفاً یک ویژگی ایده‌شناختی بدانیم (یعنی بخشی از شیوه توصیف ما از واقعیت)، آن‌گاه چطور می‌تواند، به نحو عینی، معیاری برای ارزیابی درستی نظریه‌ها باشد. اگر ما در جهان ساختار واقعی نداریم، آن وقت انطباق با ساختار واقعیت دقیقاً به چه معناست؟ تو گویی، ساختار در یک برزخ گرفتار است: از یک سو، نباید هستی‌شناختی باشد تا مبتلا به یک تعهد متافیزیکی عظیم نشویم و از سوی

دیگر، برای اینکه ساختار بتواند معیاری برای ارزیابی نظریه‌ها فراهم آورد، نیاز داریم آن را عینی و مستقل قلمداد کنیم. این دوگانگی نشان از ابهام در وضعیت وجودشناختی ساختار دارد.

البته این مسئله منحصر به ساختار نیست بلکه به‌طور کلی تنها زمانی می‌توان میان ایده‌شناسی و هستی‌شناسی مرزی روشن ترسیم کرد که ایده‌شناسی را مطابق با فضایل عمل‌گرایانه بفهمیم. اما اگر رویکردی واقع‌گرایانه به ایده‌شناسی داشته باشیم، ایده‌شناسی نظریه به هستی‌شناسی فروکاسته خواهد شد و آن‌گاه مرز میان ایده‌شناسی و هستی‌شناسی از میان برداشته خواهد شد. البته این ابهام در مورد ساختار پیامدهای برجسته‌تری دارد، زیرا تمام پروژه متافیزیک سایدر بر مفهوم ساختار بنا شده است.

سوم: چنان‌که ملاحظه کردیم، سایدر تمایز میان محمول‌های طبیعی و غیر آن را به دیگر مقوله‌های دستوری نیز تعمیم داد. به‌خصوص سایدر (Sider, 2011: ch 9) این تمایز را به سورها تعمیم داد. ساختار این توان را به واقع‌گرایی می‌دهد که علیه دیدگاه‌های انقباضی درباره هستی‌شناسی استدلال کند. دیدگاه‌های انقباضی درباره هستی‌شناسی مدعی‌اند که پرسش‌های هستی‌شناسی واقعی نیستند. از مدافعان شناخته‌شده معاصر آن الای هرش است: «ادعای اصلی من ... این است که بسیاری از پرسش‌های رایج درباره هستی‌شناسی اشیای فیزیکی صرفاً لفظی‌اند. در این پرسش‌ها هیچ چیز واقعاً محل بحث نیست، مگر کاربرد درست زبان» (Hirsch, 2011: 144). به باور سایدر، ساختار راهی در اختیار ما قرار می‌دهد که دیدگاه‌های انقباضی درباره هستی‌شناسی را رد کنیم. اگر ساختار وجود داشته باشد، واقع‌گرایی پیروز است و دیدگاه انقباضی درباره هستی‌شناسی غلط است اما چرا باید فکر کنیم که ساختار هستی‌شناختی وجود دارد؟ سایدر معتقد است که، به‌طور کلی، برای اینکه بدانیم کدام مفاهیم تقطیع‌کننده مفاسل هستند، باید ببینیم در بهترین نظریه‌های علمی ما کدام مفاهیم ضروری و غیرقابل حذف‌اند (Sider, 2011: 188). یکی از این مفاهیم اجتناب‌ناپذیر سورها هستند که در همه‌جا کاربرد دارند. در نتیجه، احتمالاً سورها فقط ابزاری ذهنی و زبانی نیستند بلکه بخشی واقعی از ساختار جهان محسوب می‌شوند. بنابراین، جهان ساختاری هستی‌شناختی دارد:

سراسر است‌ترین راه برای مخالفت با انقباض‌گرایی این است که ادعا کنیم عبارت‌های تعیین‌کننده در بحث کاملاً نزدیک به مفاسل تقطیع می‌کنند ... پرسش‌هایی که در لغات اجتناب‌ناپذیر بنا شده‌اند واقعی هستند؛ سورها اجتناب‌ناپذیرند؛ هستی‌شناسی با استفاده از سورها بنا شده است؛ پس هستی‌شناسی واقعی است (Sider, 2011, 71: 188).

به این ترتیب، سایدر گمان می‌کند که سور وجودی یک معنای کاملاً طبیعی دارد. اگر حق با سایدر باشد، اکنون با این پرسش دشوار مواجه هستیم که کدام سورها دارای طبیعی‌ترین معنا هستند؟ به عبارت دیگر، کدام سورها واقعیت را از

مفاصلش تقطیع می‌کنند و با ساختار جهان تطابق دارند؟^۱ سایدر ادعا می‌کند که از میان معانی سور وجودی تنها یک معنا است که به‌درستی با ساختار جهان منطبق است. اما معیار روشن و مستقلى برای تعیین «سور طبیعی» ارائه نمی‌دهد. سور طبیعی چگونه تعیین می‌شود و چه ارتباطی با مفاهیم بنیادی واقعیت دارد؟ حتی اگر بپذیریم که جهان دارای ساختاری عینی و مستقل از ذهن ما است، همچنان این سؤال باقی است که چگونه می‌توان به آن ساختار دست یافت؟ از کجا بدانیم مفاهیم و سورهایی که به کار می‌گیریم به‌راستی مطابق با ساختار جهان‌اند نه صرفاً بازتاب نظام فکری یا زبانی خاص خودمان؟

نتیجه‌گیری

واقع‌گرایان فکر می‌کنند که جهانی خارجی وجود دارد که مستقل از انسان است و علت تجاربی است که ما داریم. نگرانی‌هایی وجود دارد که آیا این واقع‌گرایی قابل‌توجیه است یا نه. ساختار نقش محوری در دفاع سایدر از واقع‌گرایی دارد. کتاب سایدر، نگارش کتاب جهان، از دو ادعای اصلی تشکیل شده است: این ادعا که جهانی ساختارمند وجود دارد و این ادعا که یک توصیف ممتاز از این جهان وجود دارد. این دو ادعا چنین نتیجه می‌دهند که برای یک بازنمایی موفق از جهان صدق به‌تنهایی کافی نیست بلکه، علاوه بر آن، بازنمایی باید از مفاهیم درست استفاده کند، به گونه‌ای که ساختار مفهومی آن با ساختار واقعیت تطابق داشته باشد. «مفاهیم درست» مفاهیمی‌اند که جهان را از مفاصلش تقطیع می‌کنند. کار سایدر پروژه‌ای بلندپروازانه برای بازسازی متافیزیک برپایه مفهوم ساختار است. این پروژه به‌لحاظ فلسفی فوق‌العاده الهام‌بخش است و در حل و فصل بخشی از درازآهنگ‌ترین معضلات متافیزیکی کارآمد و مفید است. با این حال، خود این مفهوم، چنان‌که باید، از وضوح فلسفی برخوردار نیست. سایدر درباره چستی ساختار چیز زیادی نمی‌گوید، غیر از اینکه ساختار همان طبیعی بودن لوئیس است که به واری محمول تعمیم داده شده است. ما فهمی از طبیعی بودن داریم و می‌توانیم آن را نقطه عزیمت خود برای فهم ساختار قرار دهیم. اما سایدر به‌طرزی روشن تفاوت مفهوم ساختار با مفهوم طبیعی بودن لوئیس را بیان نمی‌کند و این منجر به سردرگمی در فهم نظریه او می‌گردد. این درحالی است که سایدر مفهوم ساختار را به‌عنوان اساس متافیزیک معرفی می‌کند و انتظار می‌رود تعریف روشنی از آن ارائه دهد اما، در عوض، سایدر مجموعه‌ای از کاربردها، شهودها، و شباهت‌های خانوادگی میان مصادیق را نام می‌برد. به‌علاوه، تصویری که سایدر از ساختار ارائه می‌دهد با تنشی مفهومی مواجه است: از یک سو باید در سطح ایده‌شناسی باقی بماند و از سوی دیگر، اگر قرار است ساختار معیاری برای ارزیابی میان نظریه‌های متافیزیکی رقیب باشد، نمی‌توان آن را صرفاً به حوزه ایده‌شناسی تقلیل داد بلکه باید عینی، مستقل از زبان و دستگاه مفهومی ما باشد. و درنهایت اینکه، چندان روشن نیست که چگونه باید با استفاده از مفهوم ساختار معنای طبیعی سورها را تعیین کرد. این ابهامات موجب می‌شود که

۱. تام دونالدسون (Donaldson, 2015) استدلال می‌کند که هیچ‌یک از سورهای مرتبه اول اجتناب‌ناپذیر نیستند بلکه هر دو غیر ضروری‌اند و می‌توان آن‌ها را با عملگرهای محمولی (predicate functors) جایگزین کرد.

ساختار به یک مفهوم با اهمیت متافیزیکی بالا اما مبهم و بدون وضوح مفهومی کافی بدل شود. تا زمانی که ساختار فاقد شفافیت تحلیلی است، نمی‌تواند آن‌طوری که سایدرا انتظار دارد زیربنای متافیزیک قرار گیرد.



References

- Armstrong, David M. (1978b). *A Theory of Universals*, volume 2 of *Universals and Scientific Realism*. Cambridge University Press, Cambridge.
- Cowling, S. (2017). *Abstract Entities*. London: Routledge.
- Contessa, Gabriel. (2013). Does Your Metaphysics Need Structure? *Analysis* 73 (4): 715- 721. <https://doi.org/10.1093/analys/ant068>
- Donaldson, T. (2015). Reading the book of the world. *Philosophical Studies*, 172, 1051–1077. <https://doi.org/10.1007/s11098-014-0337-5>
- Goswick, D. (2014). *The Role of Structure: a critical notice of Sider's Writing the Book of the World*, Canadian Journal of Philosophy, 44:1, 129-147. <https://doi.org/10.1080/00455091.2014.898971>
- Hirsch, E. (2011) *Quantifier Variance and Realism: Essays in Metaontology*, Oxford: Oxford University Press.
- Hirsch, E. (2013). The metaphysically best language. *Philosophy and Phenomenological Research*, 87, 709–716. <https://doi.org/10.1111/phpr.12070>
- Kment, B. 2014. *Modality and Explanatory Reasoning*. Oxford: Oxford University Press.
- Lewis, D. K. (1983). New work for a theory of universals. *Australasian Journal of Philosophy*, 61(4), 343–377. <https://doi.org/10.1080/00048408312341131>
- Merricks, T. 2013. “Three Comments on *Writing the Book of the World*.” *Analysis* 73 (4):722-736. <https://doi.org/10.1093/analys/ant067>
- Quine, W. V. O. 1948. ‘On What There Is,’ *The Review of Metaphysics* 2, 1948, 21–38; reprinted in his *From a Logical Point of View*. Cambridge, MA: Harvard University Press, pp. 1–19. <https://doi.org/10.1515/9781400838684-016>
- Quine, W. V. O. 1951. “Ontology and Ideology.” *Philosophical Studies* 2: 11–15. <https://doi.org/10.1007/BF02198233>
- Quine, W.V. 1957. “The Scope and Language of Science.” *British Journal for the Philosophy of Science* 8.29: 1–17. <https://doi.org/10.1093/bjps/viii.29.1>
- Schaffer, J. (2014). Review of Sider’s writing the book of the world. *Philosophical Review*, 123, 125–129. <https://doi.org/10.1215/00318108-2366553>
- Sider, T. (2009). Ontological realism. In David Chalmers, David Manley, and Ryan Wasserman, eds, *Metametaphysics*. Oxford: Oxford University Press.
- Sider, T. (2011). *Writing the book of the world*. Oxford: Oxford University Press.
- Sider, T. (2013). Symposium on Writing the Book of the World. *Analysis* 73 (4):751-770. <https://doi.org/10.1093/analys/ant085>
- Sider, T. (2013). Replies to Dorr, Fine, and Hirsch. *Philosophy and Phenomenological Research* 87 (3):733-754. <https://doi.org/10.1111/phpr.12073>